

— Η προσφεύγουσα υποστηρίζει επιπλέον ότι η ρήτρα υπ' αριθ. 9 της συμφωνίας δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι έχει ως αντικείμενο τον περιορισμό του ανταγωνισμού καθώς και ότι η Επιτροπή δεν απέδειξε, ως όφειλε, την ύπαρξη, πραγματική ή δυνητική, περιοριστικών αποτελεσμάτων που ενδέχεται να συνιστούν παραβίαση των κανόνων του ανταγωνισμού.

2) Ο δεύτερος λόγος αντλείται από παραβίαση της Συνθήκης και των κανόνων των σχετικών με την εφαρμογή της:

— Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση παραβιάζει το δικαίωμα της Ένωσης στο μέτρο που ενέχει τις κατωτέρω πλημμέλειες:

α) πρόδηλη πλάνη περί τα πράγματα, περί τα αποδεικτικά στοιχεία και περί τον επαρκή χαρακτήρα τους, στο μέτρο που η Επιτροπή αξιολόγησε και ερμήνευσε εσφαλμένα τα στοιχεία που προσκόμισαν οι διάδικοι και που, κατά συνέπεια, δεν συνήγαγε τα εύλογα συμπεράσματα που όφειλε να αντλήσει από τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκομίστηκαν ενώπιόν της,

β) εσφαλμένη ερμηνεία του άρθρου 101 ΣΛΕΕ και συνακόλουθη παράβαση της εν λόγω διάταξης, στο μέτρο που η Επιτροπή έκρινε αβάσιμα και εσφαλμένα τις αντισυμβαλλόμενες ως εν δυνάμει ανταγωνίστριες στο σύνολο των αγορών που καλύπτονταν από την επίμαχη υποχρέωση αποχής από τον ανταγωνισμό· η εν λόγω υποχρέωση δεν μπορούσε να θεωρηθεί ότι έχει ως αντικείμενο τον περιορισμό του ανταγωνισμού χωρίς η Επιτροπή να αποδείξει την παραγωγή οποιωνδήποτε αποτελεσμάτων,

γ) παράβαση της υποχρέωσης που υπέχει η Επιτροπή να διερευνά και να αποφαίνεται, στο μέτρο που η προσβαλλόμενη απόφαση δεν εξετάζει αλλά ούτε και απορρίπτει ομάδα κρίσιμων επιχειρημάτων προβληθέντων από τις αντισυμβαλλόμενες τα οποία αφορούν, μεταξύ άλλων, το πεδίο εφαρμογής της ρήτρας μη ανταγωνισμού,

δ) παραβίαση της αρχής *in dubio pro reo*, στο μέτρο που η Επιτροπή θεωρεί ως αποδεχθέντα ορισμένα δυσμενή για την προσφεύγουσα πραγματικά περιστατικά σε σχέση με τα οποία εγείρονται σοβαρές αμφιβολίες και ως προς τα οποία η ίδια η Επιτροπή δεν είναι βέβαια,

ε) παραβίαση των αρχών τις οποίες δεσμεύτηκε να τηρεί η Επιτροπή στο πλαίσιο της διαδικασίας επιβολής προστίμων, πιο συγκεκριμένα της αρχής που καθιερώνει η παράγραφος 13 των κατευθυντηρίων γραμμών που το θεσμικό αυτό όργανο έχει εκδώσει συναφώς, στο μέτρο που η Επιτροπή υπολόγισε το ποσό του προστίμου για το σύνολο των αγορών των ηλεκτρονικών επικοινωνιών, ανεξαρτήτως του αν τοποθετούνται γεωγραφικά στην Ιβηρική Χερσόνησο ή όχι, παραβλέποντας επίσης το γεγονός ότι, εν πάση περιπτώσει, η προσβαλλόμενη παράβαση δεν διήρκεσε μετά τις 29 Οκτωβρίου 2010,

στ) παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας, λαμβανομένων υπόψη των περιστάσεων της συγκεκριμένης υποθέσεως και των κριτηρίων που πρέπει να τηρούνται στο πλαίσιο της διαδικασίας επιβολής προστίμων.

Προσφυγή της 16ης Απριλίου 2013 — Ferracci κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-219/13)

(2013/C 164/39)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Διάδικοι

Προσφεύγων: Pietro Ferracci (San Cesareo, Ιταλία) (εκπρόσωποι: οι δικηγόροι A. Nucara και E. Gambaro)

Καθής: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα του προσφεύγοντος

Ο προσφεύγων ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει, κατ' εφαρμογή του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, την απόφαση της Επιτροπής της 19ης Δεκεμβρίου 2012,

— να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακύρωσης και κύρια επιχειρήματα

Η προσφυγή έχει ασκηθεί κατά της απόφασης C(2012) 9461 τελικό της Επιτροπής, της 19ης Δεκεμβρίου 2012, με την οποία αφενός κηρύσσονται ασυμβίβαστες με την εσωτερική αγορά, χωρίς πάντως να διατάσσεται η ανάκτησή τους, οι ενισχύσεις που χορηγήθηκαν, βάσει της απαλλαγής από το δημοτικό τέλος ακινήτων, σε φορείς μη εμπορικού χαρακτήρα που ασκούν ορισμένου είδους δραστηριότητες και αφετέρου κρίνεται ότι δεν συνιστούν κρατική ενίσχυση ούτε η ευνοϊκή ρύθμιση που ισχύει για την Εκκλησία και ορισμένες αθλητικές οργανώσεις κατ' εφαρμογή του άρθρου 149 του ενιαίου νόμου για τη φορολογία εισοδήματος ούτε η απαλλαγή από τον ενιαίο δημοτικό φόρο ακινήτων, η οποία ισχύει για ορισμένους φορείς που ασκούν δραστηριότητες ειδικού χαρακτήρα.

Προς στήριξη της προσφυγής ο προσφεύγων προβάλλει τέσσερις λόγους ακύρωσης.

1) Πρώτος λόγος: Παράβαση, κακή εφαρμογή και εσφαλμένη ερμηνεία του άρθρου 14 του κανονισμού 14 (ΕΚ) 659/1999.

— Κατά τον προσφεύγοντα, η καθής, μολονότι έκρινε ότι συνέτρεχε παράβαση των άρθρων 107 και 108 ΣΛΕΕ, δεν διέταξε την ανάκτηση της εν λόγω κρατικής ενίσχυσης. Συναφώς ο προσφεύγων θεωρεί ότι δεν υπάρχουν εξαιρετικές περιστάσεις που να δημιουργούν απόλυτη αδυναμία ανάκτησης και ότι, εν πάση περιπτώσει, δεν έχει αποδειχθεί η ύπαρξη τέτοιας απόλυτης αδυναμίας.

2) Δεύτερος λόγος: Παράβαση και κακή εφαρμογή του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ.

— Επ' αυτού ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η καθής έκρινε, με την προσβαλλόμενη απόφαση, ότι το μέτρο ενίσχυσης που εφάρμοσε η Ιταλική Δημοκρατία μέσω του άρθρου 149, παράγραφος 1, του ενιαίου νόμου για τη φορολογία εισοδήματος δεν συνιστά κρατική ενίσχυση κατά την έννοια της ΣΛΕΕ. Ειδικότερα, η καθής έκρινε ότι δεν παρέχεται κανένα επιλεκτικό πλεονέκτημα. Ο προσφεύγων θεωρεί, αντίθετα, ότι η εν λόγω διάταξη παρέχει επιλεκτικά πλεονέκτημα στους αναγνωρισμένους κατά νόμο εκκλησιαστικούς φορείς και στις ερασιτεχνικές αθλητικές οργανώσεις και πληροί εξάλλου όλες τις προϋποθέσεις που πρέπει να συντρέχουν για να υπάρχει κρατική ενίσχυση κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ.

3) Τρίτος λόγος: Παράβαση και κακή εφαρμογή του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ.

— Επ' αυτού ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η καθής έκρινε, με την προσβαλλόμενη απόφαση, ότι το μέτρο ενίσχυσης που εφάρμοσε η Ιταλική Δημοκρατία μέσω της λεγόμενης απαλλαγής από τον ενιαίο δημοτικό φόρο ακινήτων δεν συνιστά κρατική ενίσχυση κατά την έννοια της ΣΛΕΕ. Ειδικότερα, η καθής έκρινε ότι οι ωφελούμενοι από την απαλλαγή αυτή δεν είναι «επιχειρήσεις». Ο προσφεύγων θεωρεί, αντίθετα, ότι τα ωφελούμενα πρόσωπα είναι επιχειρήσεις, κατά την έννοια του κοινοτικού δικαίου, και ότι πληρούνται όλες οι προϋποθέσεις που πρέπει να συντρέχουν για να υπάρχει κρατική ενίσχυση κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ.

4) Τέταρτος λόγος: Παράβαση του άρθρου 296 ΣΛΕΕ.

— Επ' αυτού ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί για τον λόγο ότι, κατά παράβαση του άρθρου 296 ΣΛΕΕ, είναι ανατιολογητή.

Προσφυγή της 15ης Απριλίου 2013 — B&S Europe κατά Ευρωπαϊκής Επιτροπής

(Υπόθεση T-222/13)

(2013/C 164/40)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Business and Strategies in Europe (Βρυξέλλες, Βέλγιο) (εκπρόσωπος: L. Bihain, δικηγόρος)

Καθής: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να κρίνει παραδεκτή και βάσιμη την προσφυγή ακυρώσεως και, κατά συνέπεια, να ακυρώσει την προσβαλλόμενη πράξη·

— στη συνέχεια, να υποχρεώσει την Ευρωπαϊκή Επιτροπή να δεχθεί την προσφεύγουσα στον περιορισμένο κατάλογο των υποψηφίων που καλούνται να συμμετάσχουν στις προσκλήσεις υποβολής προσφορών στο πλαίσιο της συμβάσεως EuropeAid/132633/C/SER/multi, μέρος 7: Governance and home affairs (Διακυβέρνηση και εσωτερικές υποθέσεις)·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Λόγοι ακυρώσεως

Προς στήριξη της προσφυγής, η προσφεύγουσα προβάλλει δύο λόγους.

1) Ο πρώτος λόγος αντλείται από αθέτηση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως, προσβολή της αρχής της χρηστής διοίκησης, μεταξύ άλλων, καθόσον επιβάλλει υποχρέωση συνοχής, προσβολή της αρχής του σεβασμού της κατ' αντιμωλίαν διαδικασίας, καθώς και παραβίαση της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης της προσφεύγουσας και της αρχής της ισότητας, εφόσον η Επιτροπή για πρώτη φορά, στο από 2 Απριλίου 2013 έγγραφό της σε συνέχεια της από 15 Φεβρουαρίου 2013 αποφάσεώς της, απέρριψε ως μη επιλέξιμο το προταθέν από την προσφεύγουσα σχέδιο 25, ως μη πληρούν το κριτήριο της τεχνικής ικανότητας, μειώνοντας επομένως τον αριθμό των επιλέξιμων σχεδίων ως σχεδίων αναφοράς κάτω του απαιτούμενου ελαχίστου ορίου.

2) Ο δεύτερος λόγος αντλείται από παράβαση του σημείου 2.4.11.1.3, δεύτερο εδάφιο, του πρακτικού οδηγού των συμβατικών διαδικασιών στο πλαίσιο των εξωτερικών δράσεων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, καθώς και τη διευκρίνιση Α 47 περί της προκλήσεως του διαγωνισμού, καθόσον η Επιτροπή ερμήνευσε εσφαλμένως την έννοια των επιλέξιμων σχεδίων αναφοράς τα οποία πληρούν το κριτήριο της επιλογής όσον αφορά την τεχνική ικανότητα του υποψηφίου.

Διάταξη του Γενικού Δικαστηρίου της 17ης Απριλίου 2013 — vwd Vereinigte Wirtschaftsdienste κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-353/08) ⁽¹⁾

(2013/C 164/41)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Ο πρόεδρος του δευτέρου τμήματος αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως.

⁽¹⁾ EE C 301 της 22.11.2008.